

lóság; ám a lelke mindkettőnek ugyanaz: az áldozat, a szolgál-
lat.

2. Meghirdeti Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedonia gyülekezeteivel közölt. Hallgassuk csak meg még egyszer az 1 - 5 versek üzenetét. Láthatjuk, hogy ahol Isten kegyelmet közöl egy gyülekezettel, ott ezek a nyilvánvaló jelek. Ezekből le-
mérhetjük, hogyan is állunk mi a kegyelem dolgában.

Mindennek mi a nagy tanítása számunkra? Az, hogy Krisztus egyházában az adakozás, a jótétemény nem emberi teljesítmény, nem humánus cselekedet, hanem a Szentháromság Isten velünk közölt kegyelmének gyümölcse. Az adakozás, a jótétemény mutatja meg, hogyan is állunk a kegyelemmel. Bizony, ahol pókhálósak a perselyek, ahol "fizetésektelen" egy gyülekezet - ott a kegyelemben való részesezéssel, a kegyelem elfogadásával van baj. Ott nem ismerik még igazán a mi Urunk Jézus Krisztus jótéteményét!

Mit tanít a buzgóságról?

A fejezet kulcsszavának tartom a buzgóság szót. Nemesak azért, mert hatszor fordul elő e rövid szakaszban. Sokkal inkább azért, mert értésünkre adja, hogy ahol jól értették meg a kegyelmet, ott buzgósággal végzik az Úrnak dolgát. Ezek az emberek mind tele vannak buzgósággal. Buzgóság van a korinthusiakban, a macedoniaiakban; buzgóság van Titusban és ama névtelen atyafiban. /Milyen példamutató az is, hogy e helyen Pál apostol nem beszél arról, hogy benne mennyi buzgóság van.

Pedig van benne: Gal.2,10/

A buzgóság másokat is magával ragad. /2 Kor,9,2/ Van egy szép énekünk, melyben "a buzgóság szárnyai"-ról énekelünk. De mintha a mi buzgóságunk szárnyai megperzselődtek volna. Néha úgy vergődünk, csapkolódunk, mint a törött szárnyú madarak